

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7982/2548

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสงขลาโจทก์ นายสมชาย บุตรตาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 60, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 64, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 46, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 23

ย่อ / หลักกฎหมาย

บันทึกการฟ้องคดีอาญาด้วยวาจาของโจทก์และคำฟ้องที่ศาลชั้นต้นได้บันทึกไว้ ปรากฏว่าโจทก์ได้ระบุฐานความผิดในข้อหาใช้รถไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสพภัยจากรถ ระบุข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ รวมทั้งการกระทำที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิด โดยบรรยายว่าจำเลยขับรถจักรยานยนต์คันที่กล่าวในฟ้องโดยไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสพภัยจากรถอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ทั้งได้อ้าง พ.ร.บ. รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 60 ซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดมาในคำขอท้ายฟ้องด้วย แม้โจทก์จะไม่ได้บรรยายฟ้องว่ารัฐมนตรีผู้มีอำนาจหน้าที่ได้ออกกฎกระทรวงกำหนดให้ต้องมีและแสดงเครื่องหมายดังกล่าว ก็ไม่ถือว่าฟ้องของโจทก์ขาดข้อสำคัญซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิด ทั้งถ้อยคำที่ว่า อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายก็มีความหมายแสดงโดยปริยายว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎกระทรวงดังกล่าวด้วย ถือว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้องชัดเจนเพียงพอให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ไม่ทำให้จำเลยเสียเปรียบในการต่อสู้คดีแต่อย่างใด ฟ้องของโจทก์สำหรับความผิดฐานนี้ จึงชอบด้วย พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 134, 160, 160 ทวิ พ.ร.บ. รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 60, 64 ป.อ. มาตรา 33, 46, 91 ริมของกลาง สั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ชั่วคราวของจำเลย และให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยเรียกประกันทัณฑ์บนแก่จำเลยด้วย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (8), 134, 160, 160 ทวิ พ.ร.บ. รถยนต์ พ.ศ. 2527 (ที่ถูกลบ 2522) มาตรา 11, 60, 64 เรียงกระทงลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 91 ฐานแข่งรถในทาง จำคุก 2 เดือน ฐานขับรถโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่น จำคุก 1 เดือน ฐานขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 800 บาท และฐานขับรถโดยไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสพภัยจากรถ ปรับ 2,000 บาท รวมจำคุก 3 เดือน และปรับ 2,800 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 เดือน 15 วัน และปรับ 1,400 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ป.อ. มาตรา 29, 30 ริมของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (4) (8), 134 วรรคหนึ่ง, 157, 160 วรรคสาม, 160 ทวิ ความผิดฐานแข่งรถในทางกับความผิดฐานขับรถโดยประมาทและโดยไม่

คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่นเป็นกรณีเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ความผิดฐานแข่งรถในทางกับฐานขับรถโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่นซึ่งมีโทษหนักกว่าความผิดฐานขับรถโดยประมาทนั้นมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานแข่งรถในทาง เมื่อรวมโทษในความผิดฐานนี้ทำให้จำคุก 2 เดือน กับโทษในความผิดฐานขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตที่ปรับ 800 บาท รวมจำคุก 2 เดือน และปรับ 800 บาท ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 เดือน และปรับ 400 บาท ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขัง 1 เดือน ตาม ป.อ. มาตรา 23 ไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนตาม ป.อ. มาตรา 29, 30 ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสบภัยจากรถ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การที่ฟ้องของโจทก์ในความผิดฐานไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสบภัยจากรถไม่ได้บรรยายว่ารัฐมนตรีผู้มีอำนาจหน้าที่ได้ออกกฎกระทรวงกำหนดให้ต้องมีและแสดงเครื่องหมายดังกล่าวแล้วตามมาตรา 11 แห่ง พ.ร.บ. รถยนต์ พ.ศ. 2522 ทำให้ฟ้องของโจทก์ในข้อหานี้ขาดข้อความสำคัญซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิด จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยหรือไม่ เมื่อตามบันทึกการฟ้องคดีอาญาด้วยวาจาของโจทก์และคำฟ้องที่ศาลชั้นต้นบันทึกไว้ ก็ปรากฏว่าโจทก์ได้ระบุฐานความผิดในข้อหาใช้รถไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสบภัยจากรถไว้ด้วย นอกจากนั้นได้ระบุข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่อย่างครบถ้วน รวมทั้งการกระทำที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดโดยบรรยายว่าจำเลยได้ขับรถจักรยานยนต์คันที่กล่าวในฟ้องโดยไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสบภัยจากรถ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ทั้งได้อ้าง พ.ร.บ. รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 60 ซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดมาในคำขอท้ายฟ้องด้วย แม้โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่ารัฐมนตรีผู้มีอำนาจหน้าที่ได้ออกกฎกระทรวงกำหนดให้ต้องมีและแสดงเครื่องหมายดังกล่าวแล้ว ก็ไม่ถือว่าฟ้องของโจทก์ขาดข้อความสำคัญซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิด ทั้งถ้อยคำที่ว่าอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายก็มีความหมายซึ่งแสดงโดยปริยายว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎกระทรวงดังกล่าวด้วย จึงถือว่าโจทก์บรรยายฟ้องได้ชัดเจนเพียงพอให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ไม่ทำให้จำเลยเสียเปรียบในการต่อสู้คดีแต่อย่างใด ฟ้องของโจทก์สำหรับความผิดฐานนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย ตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19 วรรคสอง ศาลฎีกาเห็นสมควรพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้โดยไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 9 อีก เพราะจำเลยให้การรับสารภาพแล้ว พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานไม่ติดเครื่องหมายคัมครองผู้ประสบภัยจากรถตาม พ.ร.บ. รถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 60 อีกกระทงหนึ่ง ลงโทษปรับ 2,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตาม ป.อ. มาตรา 78 คงปรับ 1,000 บาท นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9.

องค์คณะ

วิเชียร มงคล · กิตติศักดิ์ กิตติคุณไพโรจน์ · พงษ์เทพ ศิริพงศ์ตีกานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7982/2548>